



ЛУЧКОВСЬКИЙ Олександр Вікторович

*Випускник дорожньо-будівельного
факультету (1979)*

Голова правління ПАТ «Шляхово-будівельне
управління № 41».

Заслужений будівельник України,
почесний дорожник України

Народився 28 серпня 1957 р. у м. Хмільнику Вінницької області. Олександр Вікторович Лучковський — дорожник у третьому поколінні: працівниками дорожньої галузі були його дід, батьки та багато родичів. А тому проблеми вибору майбутньої професії для нього не існувало. Як із усмішкою пригадує Олександр Вікторович: «Батько сказав, що будеш дорожником — і крапка!»

Тож у 1974 р. він вступив на дорожньо-будівельний факультет КАДІ, обравши спеціальність «Автомобільні дороги». Закінчив навчання О. В. Лучковський у 1979 р., отримавши «червоний» диплом і кваліфікацію інженера шляхів сполучення.

Навчання в інституті та проживання у студентському гуртожитку дало йому не тільки солідний багаж професійних знань, а й неоціненний життєвий досвід. Великий вплив на формування Олександра Вікторовича як інженера справили видатні викладачі альма-матер, учені зі світовим іменем Г. К. Сьонї, В. М. Сіденко, В. О. Большаков, П. М. Варвак, Я. Д. Лівшиць, Я. В. Хом'як, Ю. А. Хімерик, О. А. Ставовська. Але головним прикладом для наслідування для молодого студента, майбутнього інженера-дорожника, став видатний учений, професор, декан дорожньо-будівельного факультету Г. Є. Ліпський.

Після закінчення навчання із жовтня 1979 р. Олександр Лучковський розпочав трудову діяльність у «Жулянському дорожньо-будівельному управлінні № 41» (нині — «Шляхово-будівельне управління № 41») тресту «Київшляхбуд-1», де пройшов шлях від майстра до голови правління. Він жодного разу не змінював місця роботи та пропрацював у одному колективі понад 35 років.

Трудовий шлях Олександра Вікторовича розпочався з будівництва дороги загального користування Київ-Житомир на ділянці річка Ірпінь-село Калинівка. Саме під час виконання робіт на цій ділянці вперше в історії Міндорбуду УРСР був застосований високопродуктивний комплект машин «ДС-110» для влаштування покриття із цементно-бетонної суміші.

Олександр Лучковський завжди пишався, що працює у «Шляхово-будівельному управлінні № 41», найперше тому, що це управління з перших днів свого існування було піонером у застосуванні нових ма-

теріалів, передової дорожньо-будівельної техніки та новітніх технологій у галузі будівництва автомобільних шляхів України. Ще одним важливим для нього фактором було те, що «ШБУ № 41» повсякчас славилось своїм кадровим складом — досвідченим колективом висококваліфікованих будівельників-ентузіастів, завдяки яким управління стало своєрідним осередком формування керівних кадрів для вищих управлінь.

ПАТ «Шляхово-будівельне управління № 41» має величезну трудову історію. Воно було створене в жовтні 1944 р. за наказом Головного управління експлуатації шосейних доріг союзного значення (ГУШОСДОР) НКВС СРСР як «Управління виправно-трудова таборів і будівництва № 8 «Дорожньо-будівельного району № 8» ГУШОСДОРУ НКВС СРСР. З березня 1951 р. Управління було перейменоване на «Окремий дорожньо-будівельний район № 11» Головного управління експлуатації шосейних доріг союзного значення (ГУШОСДОР) МВС СРСР, а з жовтня 1953 р. — на ОДСР-11 Управління шосейних доріг (УШОСДОР) Української РСР Міністерства автомобільного транспорту і шосейних доріг СРСР. З листопада 1956 р. ОДСР-11 перейшов у підпорядкування управління шосейних доріг (УШОСДОР) Міністерства автомобільного транспорту і шосейних доріг УРСР.

У листопаді 1960 р. він отримав нову назву — «Дорожньо ремонтно-будівельне управління № 41» Управління шосейних доріг (УШОСДОР) Міністерства автомобільного транспорту і шосейних доріг УРСР, а з жовтня 1961 р. — «ДРСУ-41» Другого експлуатаційно-лінійного управління шосейних доріг (УШОСДОР) Міністерства автомобільного транспорту і шосейних доріг УРСР.

У квітні 1968 р. Міністерство автомобільного транспорту і шосейних доріг УРСР видало наказ № 236, згідно з яким «Дорожньо ремонтно-будівельному управлінню № 41» була присвоєна назва міста за місцем дислокації. Так воно стало «Жулянським дорожньо-будівельним управлінням № 41» і перейшло до складу тресту «Київдорбуд № 1». У грудні 1969 р. Управління разом із трестом стало частиною виробничого об'єднання «Укрдорбуд» Міністерства

будівництва і експлуатації автомобільних доріг УРСР. Така назва зберігалася майже 20 років, до липня 1988 р., коли «Дорожньо-будівельне управління № 41» тресту «Київдорбуд № 1» виробничого об'єднання «Укрдорбуд» Міністерства будівництва і експлуатації автомобільних доріг УРСР перестало бути Жулянським.

А в серпні 1994 р. згідно з наказом № 350 Міністерства транспорту України на базі «Дорожньо-будівельного управління № 41» було створене Відкрите акціонерне товариство «Шляхово-будівельне управління № 41». У серпні 2013 р. ВАТ «ШБУ-41» стало Публічним акціонерним товариством.

Ось уже 70 років ПАТ «Шляхово-будівельне управління № 41» займається ремонтом, будівництвом, реконструкцією та капітальним ремонтом магістральних, міських і внутрішньогосподарських автомобільних доріг, виконанням проектних робіт, наданням інжинірингових послуг у галузі дорожнього будівництва, виробництвом асфальтобетонних сумішей.

Підприємство брало участь у будівництві першої в Україні автомагістралі Київ–Бориспіль, автошляхів Київ–Житомир, Київ–Одеса, Київ–Обухів, Київ–Чоп, Київ–Харків, Київ–Ковель, Київ–Чернігів, Харків–Сімферополь. Також ШБУ-41 було учасником ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС, зокрема будувало дорогу Зелений Мис–Чорнобиль. Фахівці управління були зодчими Великої Кільцевої дороги, Столичного шосе, проспекту Перемоги, Національного музею історії Великої Вітчизняної війни. Вони будували залізнично-автомобільний перехід через Дніпро в Києві з підходами (автомобільна складова), транспортну розв'язку біля станції метрополітену «Дніпро», виконували роботи на багатьох інших магістралях Києва.

У 1945–1949 рр. саме «Шляхово-будівельне управління № 41», тодішнє «Управління виправно-трудових таборів і будівництва № 8» відбудовувало повоєнний Київ, будувало Сталінський шляхопровід через залізницю (тепер — район Либідської площі), житлові будинки на вул. Червоноармійській, Щорса, бульварі Лесі Українки, облаштовувало багато інших районів і вулиць української столиці. Значну частину місцевої мережі автодоріг у Київській і Житомирській областях будувало саме «ШБУ-41».

За вагомий внесок у створення розвиненої дорожньої інфраструктури України, впровадження передових технологій і підвищення якості продукції ПАТ «ШБУ №41» було нагороджене багатьма дипломами, грамотами та відзнаками.

Нині на підприємстві працює багато фахівців та інженерів, які є випускниками КАДІ-НТУ. Але окремої згадки заслуговує головний інженер підприємства Олексій Анатолійович Лазаренко.

Олексій Лазаренко, на рік старший за Олександра Лучковського,

закінчив дорожньо-будівельний факультет Київського автомобільно-дорожнього інституту так само на рік раніше, у 1978 р., отримавши «червоний» диплом інженера шляхів сполучення за спеціальністю «Автомобільні дороги». Він пропрацював у ШБУ-41 35 років, упродовж яких пройшов шлях від майстра до головного інженера та брав участь у будівництві численних важливих об'єктів зі впровадженням багатьох прогресивних технологій. Трудові історії Олексія Лазаренка та Олександра Лучковського мають надзвичайно багато спільного.

Олександр Вікторович вважає, що рідний навчальний заклад дав йому путівку в життя, відкрив професійні горизонти. У КАДІ-НТУ студенти не просто здобувають професійні знання та навички — тут шліфуються їхні характери, формуються лідерські здібності, тут вони вчаться дорожньому вмінню ставити перед собою правильні завдання, мислити системно, але креативно, швидко, якісно та послідовно працювати на результат.

Багаторічна та плідна праця О. В. Лучковського на благо української дорожньо-будівельної галузі відзначена орденами «Знак Пошани» (1986) та «За заслуги» III ст. (2007), Почесною грамотою Кабінету Міністрів України (2004), низкою грамот і нагород Міндорбуду УРСР, Міністерства транспорту України та Укравтодору. Він має звання «Заслужений будівельник України» (2004) та «Почесний дорожник України» (2007).

Як і професійне, особисте життя Олександра Лучковського нерозривно пов'язане із цариною дорожнього будівництва. Його дружина Ірина Іванівна також походить із родини дорожників: її батьки, Іван Іванович та Ольга Олексіївна Федоренки, все життя пропрацювали в автодорожній галузі. Батьки, дід і багато родичів зятя Олександра Вікторовича та Ірини Іванівни Максима, який і сам є вихованцем НТУ, також присвятили все трудове життя благородній справі дорожнього будівництва. До НТУ, аби продовжити родинну традицію та справу батька, після закінчення середньої школи має намір вступати й син Олександра Лучковського Віктор.



Влаштування верхнього шару покриття із щибенево-мастикового асфальтобетону. Автодорога Київ–Бориспіль, 19-й км, правий проїзд, червень 2004 р.